

Nr 190.

Av herr **Alvin**, *angående utarbetande av en instruktion med angivet innehåll för domänstyrelsen.*

En iögonfallande underlåtenhet från statens sida, som enligt många mening allt för länge fått opåtalat fortgå, är det förhållandet, att staten på sina vidsträckta skogsdomäner i allmänhet allt för länge underlåter att anlägga nödiga vägar, telefonledningar och andra förbättringar till snabbare och bekvämare samfärdsel och administration för den rationella skogsdriften. Här gäller även, såväl som på andra områden, det drastiska uttrycket: »Snål spar, och hin tar».

På min hemort, i norra Dalarna, är det goda tillfällen att göra jämförelser i berörda avseenden, dels å kronoparkerna och dels å socknarnas besparingsskogar, och vem som helst måste medgiva, att kronoparkerna ohjälpligen komma till korta vid jämförelsen med de i stort sett huvudsakligast av bondgubbar förvaltade s. k. besparingsskogarna.

Ett sådant förhållande bör icke längre få fortgå. Det vållar alltför stora tidsförluster, en mängd onödiga besvär och ekonomiska kostnader, som kunnat undvikas om bättre förutseende fått råda, icke allenast för staten själv, utan även för en befolkning och talrik skogsarbetarstam, som året runt äro hänvisade att där uppehålla sig och med de mest primitiva medel uppehålla förbindelsen med bygden, som oftast kan vara 5 à 6 mil, ja ändå längre bort belägen.

En mängd av omständigheter tala alltså för att åtgärder böra vidtagas för att åstadkomma en förbättring i de antydda förhållandena. Statens skogsdomäner lämna ju en betydande årlig avkastning. När man ser på redogörelsen från kungl. domänstyrelsen om förvaltningen för år 1916, finna vi, att bruttointkomsten av försålt virke under det året utgör 33,481,889 kronor, och utgifter till vägar endast 170,393 kronor. Man ser även, att en allt för stor disproportion distrikten emellan råder för utgifterna till anläggningar av vägar, och det vore nog lämpligt att göra en utjämnning även på detta område.

Om det nu hade funnits en bestämmelse som hade ålagt kungl. domänstyrelsen att årligen verkställa nödiga byggnader av vägar, telefonledningar och andra behövliga anläggningar för t. ex. 2 eller 3 procent av bruttoinkomsten, så hade staten haft detta arbete utfört i tillräcklig omfattning på några år, varefter denna utgift åter kunnat nedsättas till nödiga underhållskostnader, och då hade det nutida släktet haft skäl att tacka staten för dess omtänksamhet även på detta område. Vad som här är ogjort, bör dock göras i raskare tempo än den gamla tågordningen medgivit.

För att på bästa sätt ordna de föreslagna åtgärdernas utförande, vore nog det mest effektiva och praktiska sättet det att inom varje revir årligen tillsätta en kommunikationskommitté, bestående av revirförvaltaren eller den han i sitt ställe förordnar samt tre eller fyra av de kronojägare eller extra kronojägare, som inom reviret äga den bästa lokalkännenheten och tjänstetiden. Ävenså kunde man tillkalla någon representant från ortsbefolkningen, som hade de bästa kunskaperna i områdets antydda angelägenheter. Denna kommitté skulle sedan uppsätta ett förslag på de vägar, telefoner, postförbindelser etc., som i främsta rummet böra ifrågakomma inom reviret. Dessa förslag överlämnas då till endera länets skogsvårdsstyrelse eller distriktets överjägmästare, som i samråd med revirjägmästaren fördelar det tillgängliga anslaget efter de olika revirens behov.

Med anledning av vad som här anförts hemställes,

att riksdagen för sin del måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att för kungl. domänstyrelsen låta utarbeta en instruktion i enlighet med det i motionen framförda förslaget och att denna instruktion redan innevarande år skall träda i kraft.

Stockholm den 21 januari 1919.

L. Alvin.